

Éljünk elrejtve és mégis nyilvánvalóan a Krisztusban!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Pál apostolnak a Kolosséiakhoz írt levele 3. fejezetének az elsőtől a 8. verséig a következőképpen:

„Ha tehát feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbán ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel! Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami földi: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten. Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást és szátokból a gyalázatos beszédet.”

Urunk, mi olyan sokszor tipródunk a mi földi kívánságainkban. Emelj magadhoz minket igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Kisgyermek korunkból emlékezhetünk az ujjainkat végigszámláló mondókára: „Ez elment vadászni, ez meglőtte, ez hazavitte...” Pál apostol nemcsak öt, hanem mind a tíz ujjunkra elég földi kívánságot felsorol. Ha magunkba nézünk, alig akad olyan, ami ne lenne most – vagy ne lett volna valaha – jellemző ránk. Mindennek ellenére: **az igeszakasz indító és fő üzenete az evangélium lényege: hogy feltámadtunk a Krisztussal, és a mi életünk immár a Krisztusban van. Van: amióta megkeresztelték minket, van: most, és lesz: mindörökké.**

A földi életünket azonban a folyamatos feszültség jellemzi. Benne élünk a Krisztusban – de emberként, emberi vágyak és kívánságok után akarnánk menni sokszor. Ezt a feszültséget egy – látszólag – ellentmondásos gondolatmenettel is érzékelteti Pál.

1. Feltámadtatok a Krisztussal 2. Meghaltatok a Krisztussal 3. Öljétek meg, ami földi. Megbolondult ez a Pál? Hát akkor most feltámadtunk, vagy meghaltunk? És akár feltámadtunk, akár meghaltunk: mit öljünk meg?? **Az igehirdetésben erről a három gondolatról fogom megmutatni, hogy nemcsak, hogy nem mondanak ellent egymásnak, hanem éppenhogy: csak egymással együtt alkotnak kerek egészet.**

Kezdjük a jó hírrel, a Krisztussal együtt való feltámadásunkkal. Ahogyan az oltár előtti evangéliumi igében is hallottuk: az Úr megszánta a naini ifjú anyját, megérintette a koporsót, a halott felült (és beszélni kezdett), a sokaság pedig – dicsőítette Istent. Akármilyen szép is lenne így értelmezni a csodákat, Jézus csodájának nem az volt a lényege, hogy jót tegyen a feltámasztott naini ifjúval, vagy az anyjával, hanem az, hogy a csoda láttán *hit támadjon* a körülállókban, és dicsőítsék Istent. Az, amit a bevezető zsoltárban is mondtunk, hogy Isten nagy kegyelme kiragadta a lelkünket a halálból, nem azért van, hogy utána megveregessük Isten vállát, hogy „*Köszí papus, ezt ügyesen csináltad*”, hanem azért, hogy a halálból kiragadott lélek bennünket olyan életre vezessen, ami miatt mások rádöbbenhetnek arra, hogy nem tudnak mást tenni, csak dicsőíteni érte Istent.

Lázár feltámasztása előtt Jézus ezt mondta Mártának, Lázár nővérének: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz bennem, ha meghal is, él.” (Jn 11,25) **A Krisztusban való feltámadásunk és életünk tehát nemcsak a földi élet, hanem az örök élet is.** A mai igeszakaszunk eredeti görög szövegében is végig a dzóé, az örök élet van, és nem a biosz, a földi élet. **A menny a megtestesült Jézusban a földre jött, és beemel oda bennünket.** Ahogyan Jézus mondta: „En pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket.” (Jn 12,32)

Mit jelent az, hogy Jézus a mennybe emeli a lelkünket – már e földi életünk során is? A keresztény ember élete abból áll, hogy már itt e földön a mennyben lebeg? Ahogyan Pál maga mondja a mai igeszakaszban: meghal a világnak, és Jézusnak él, vele van reggeltől estig? Nem. Ahogyan Jézus maga mondta a tanítványaitól elbúcsúzó, főpapi imájában a János szerinti evangéliumban: „Nem azt kérem [Atyám], hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg a gonosztól.” (Jn 17,15) **A világnak való meghalásunk tehát nem a konkrét életformánkra, hanem annak a céljára, irányára vonatkozik. Beáll az életünk iránytűje Jézus felé, és szilárdan mutatja azt az utat, ami Jézust követi.** Ebben az iránytű-átállásban sorra elkezdik elveszteni a fontosságukat azok a földi kívánságok, amelyekre a páli felsorolás is számos példát hoz.

Megértettük tehát, hogy mi támad fel (az újember) és mi hal meg bennünk (az óember) egyszerre a Krisztussal. Most jön a második rész. Hogyan van az életünk elrejtve a Krisztusban? Pál ezt írja: „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.” (Kol 3,4) János apostol az első levelében így fogalmaz: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, mert olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.” (1Jn 3,2). Azaz: **a Krisztusban való életünk majd a végső időkben lesz nyilvánvalóvá. Nyilvánvalóvá, de kinek a számára? Első értelmezésben mások számára. Nem igazán tudná elviselni a világ azt, ha ez már a maga teljességében most nyilvánvaló lenne.**

Hadd meséljek el erről egy történetet. Katolikus testvéreink ezen a héten ünnepelték Kupertinói Szent József emléknapját. A XVII. században élt József, amikor mise közben belefeledkezett Jézus arcának a gyönyörűségébe, akkor – a hagyomány szerint – felemelkedett a levegőbe – és ott maradt. Néha órákig is. Tömegek tódultak hozzá. Most ne azon tipródjunk, hogy lebegett-e vagy sem, hanem képzeljük el, hogy mi lenne erre a mai reakció? *„Hát ez meg? Mit lebeg ott? Mé nem tudja befejezni időben a misét? A gyerek éhes. A parkolójegy mingyá lejár. Ez meg csak lebeg. Jöjjön má le!!!”* (És itt a hívő száját egy Isten nevét is tartalmazó, nyomdafestéket nem tűrő mondat hagyná el...) A rend kedvéért hadd jegyezzem meg, hogy József már a XVII. században sem volt elviselhető. Négyszer szállíttatta át a katolikus egyház egyre titkosabb és titkosabb kolostorokba, hogy senki se tudja, hogy hol van.

Rendjén való tehát, hogy a Krisztusban élő élet teljessége rejtett marad a világ előtt. Azért is rendjén való, hogy ne szálljon a fejünkbe a dicsőség. Nem a tulajdonunk a Krisztusban való élet, és kiváltképp nem mutogatás tárgya.

Vizsgáljuk meg magunkat. Jellemző-e ránk a látszatkegyesség? Látványhívők vagyunk-e? Rettegünk-e a megszólástól, és ezért vagyunk muszájból, „jók”? Vagy várunk-e a dicséretet azért, mert erkölcsösen élünk? Vagy (sokszor csak szép lassan) megérezzük azt, hogy az erkölcsös élet az egyedül természetes – mármint nem az óember, hanem a Krisztusban élő újember számára. – Titokban szoktuk-e tartani a jótetteinket? Vagy éppen ellenkezőleg? Hálát várunk értük? Esetleg éppen ezért, szeretethiányunkban tesszük a jótetteket?

Jobb tehát, ha a Krisztusban élő élet tejjessége másoknak rejtett. A Krisztusban élő élet számos vonása azonban rejtve marad a mi saját szemeink előtt is. Hogyan működik bennünk a Szentlélek? Hogyan törli el a bűneinket a feloldozásban Isten visszamenőlegesen is? Hogyan tisztít meg bennünket az úrvacsora? Minden ilyen hogyan-nal kezdődő kérdés emberi, szavakkal kifejezhető teljes válasza nekünk még rejtett. A lelkész sem érti, mert nem értheti teljesen. Olyan ez, mint amikor az egyik rabbi egy beszélgetés után fogja a fejét és járkal: „Nem értem! Nem értem! Nem értem!” Mire a másik rabbi: „Jó, üljön le, megmagyarázom.” Egyik rabbi: „Ja, megmagyarázni, azt én is tudom. De nem értem! Nem értem! Nem értem!” – Nem a megértés az igazi kulcs ahhoz, hogy Jézussal közösséget találjunk. Az igehirdetés lényege sem a megértés – akármilyen sok magyarázó rész is van benne – hanem az, hogy új és új utakat mutasson meg a Szentlélek által nekünk Jézushoz.

A megértés a végső időkben jön majd el. A végső idők a hívő életének alapját nem változtatják meg, de nyilvánvalóvá teszik azt, ami ma még rejtett, mert belépünk a Teljességbe, és már nem tükör által, homályosan, hanem színről-színre látunk. Megértjük! Megértjük! És leginkább: megéljük. Immáron teljesen.

A Krisztusban élő élet rejtettségének van még egy szempontja: a reménység. A Krisztusban többek vagyunk, sokkalta-sokkalta többek vagyunk, mint aminek látszunk saját magunk előtt is. – Kedves Testvéreim! Jó hírem van: Előttünk van még a java!

Elérkeztünk az utolsó részhez: a Krisztusban rejtetten élő saját magunknak a megmutatkozásához az életünkben. A legtöbbször igen nehéz küzdelem ez a bennünk élő óember és az újember között. Küzdelem az elfojtások ellen. Küzdelem a kiélés szabadossága ellen. A téves dolgok kiélése a megismételt téves cselekedetek vágyát úgy beleégetheti az agyunkba, hogy utána hosszú évekbe telik, amíg az elhalványul onnan. **Ebben a küzdelemben azonban nem vagyunk egyedül! Nem az üdvösségünkért – hanem az üdvösségünk nevében folytatjuk a harcunkat. Nem azért harcolunk, hogy valamit elnyerjünk, hanem éppen azért harcolunk, mert valamit már elnyertünk. Mi ez a valami? Nem más, mint a bennünk élő Krisztus. Krisztus az, aki harcol, Krisztus az, aki erőt ad a mi küzdelmünknek – ne fordítsunk hát neki hátat! Így válhat a Krisztusban elrejtetten élő életünk mégis nyilvánvalóvá mások számára. Miért? Nem azért, mert mutogatjuk. Sem nem azért, mert lebegünk a föld fölött, mint a hagyomány szerint Kupertínói József. Hanem azért, mert egy tiszta, becsületes, szolgálatkész életet élünk, amelyre ahogyan Pál írja a Kolossé levél folytatásában: felöltjük a szeretetet, amely „tökéletesen összefog mindent.” (Kol 3,14).**

Kedves Testvéreim! Mert ti már „felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt. Itt már nincs többé görög és zsidó, körülméltés és körülméletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus.” (Kol 3,10-11). A Mennyei Atya „adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, [és hogy] a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy Isten mindent átfogó teljességére jussatok.” (Ef 3,16-19). Ámen.